

N:o 165.

Af herr **J. A. Jonsson** i Hökhult, *i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändring af vissa i kap. II och kap. V i kungl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 26 januari 1894 meddelade bestämmelser m. m.*

I nådiga propositionen n:o 47 till årets Riksdag har Kungl. Maj:t föreslagit vissa ändringar i kungl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 26 januari 1894.

Sålunda föreslås sådan förändring i kap. 2 § 7, att häradsallmänningar hädanefter alltid skulle *under domänstyrelsens öfverinseende stå under skogsstatens omedelbara vård och förvaltning*. Hittills har det varit så, att delägarne i häradsallmänningarne själfva kunnat handhafva dessas vård och förvaltning under vissa villkor. Denna rättighet skulle nu borttagas enligt den kungl. propositionen.

För min del anser jag emellertid, att en sådan förändring icke skulle vara till fördel för häradsallmänningarne och deras delägare. Till en början är att påpeka, att den nya anordningen skulle kräfva betydligt ökade kostnader för delägarne. Ty allmänningsstyrelserna skulle i hvarje fall icke kunna undvaras, utan måste de fortfarande bibehållas och aflönas jämte de utgifter, som vore förknippade med statsmyndigheternas vård af skogarne. Det kan äfven förutsättas, att de direkta omkostnaderna för skogsodling och andra arbeten för skogsvården blifva dyrare, om

staten skulle verkställa dem, än om detta sker genom delägarnes egen försorg.

Vidare skulle detta statens öfverinseende och vård af allmänningsskogarne förtaga det intresse, som de enskilda skogsstyrelserna och dessas medlemmar ha, så länge de bära både ansvaret och arbetet för skötseln af skogarne, ett intresse, som de taga med sig hem till sin ort och ofta göra fruktbarande där för sig och sina grannar, hvilka ha stor nytta af att tillgodogöra sig de insikter i skogsskötsel, som styrelsemedlemmarne så småningom förvärfva sig.

I det anförande till statsrådsprotokollet den 16 sistlidne februari, i hvilket herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet redogör för de motiv, som föranledt de framlagda lagändringsförslagen, har jag icke kunnat upptäcka några kraftigare skäl för att häradsallmänningsdelägare skulle beröfvas rätten att under hittillsvarande villkor själfva vårda sina skogar. Däremot anför herr statsrådet på sidan 82, att den kungl. skogslagstiftningskommittéen vitsordar, att under nu gällande lagstiftning »häradsallmänningsdelägarna kommit i åtnjutande af en verkligt god skötsel samt af delägarna omfattats med ett mycket stort intresse». Ett sådant vitsord borde väl snarare tala för, att en ordning bibehålles, som visat så goda frukter. Visserligen anför herr statsrådet efter kommittéen, att delägarna alltmera synas benägna anlita skogsstatens vård för sina skogar, på hvilket förhållande det nu framlagda förslaget till ändring af ofvan anförda kap. 2 § 7 i gällande förordning synes stödjas. Men detta är tvifvelsutan ett otillräckligt skäl för att motivera, att äfven de allmänningsskötselägare, som hittills icke anlitat skogsstatens tjänstemän, utan själfva sköta sina skogar, skulle tvingas att med ökade kostnader åt andra uppdraga ett arbete, som de efter kommittéens nyss anförda vitsord sköta på ett godt sätt. Då hvarken kommittéen eller herr statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet haft någon anmärkning mot det sätt, på hvilket de enskilda allmänningssstyrelserna fungerat, saknas rimligtvis anledning att vidtaga någon förändring. Helst som denna både skulle belasta allmänningssinnehafvarne med ökade utgifter och dessutom skulle strida mot de principer för en i möjligaste måtto utförd kommunal själfstyrelse, som i så många afseenden, och ej minst det här närmast berörda, varit till svenska folkets båtнад. Visar det sig i framtiden, att befogade anmärkningar kunna göras mot, att allmänningssägarna få besitta den rätt till själfstyrelse, som finnes stadgad i ofvan anförda kap. 2 § 7, då, men också först då, bör denna rätt fräntagas dem.

På grund af hvad sålunda anförts får jag vördsammast yrka,

att Riksdagen behagade afslå den i Kungl. Maj:ts nådiga proposition n:o 47 till denna Riksdag föreslagna ändringen af kap. 2 § 7 i kungl. förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket den 26 januari 1894.

Stockholm den 13 mars 1903.

J. A. Jonsson.